

Novetat bibliogràfica

‘Nosotros después de las doce’: realisme màgic i juvenil en un poble que es deia Valira

A.L.
ANDORRA LA VELLA

La història passa en un país sense nom, en un racó de Pirineu que s’assembla sospitosament al nostre; en un llogarret que es diu Valira –que aquí no és un riu sinó un poble, quatre cases– al peu de la banya Rocosa, que podria ser el Comapedrosa, i ben a prop del llac Esters, que no cal que els digui en quina de les nostres basses s’inspira. Aquests són els escenaris que l’escriptora lleidatana Laia Soler (1991) ha imaginat per a *Nosotros después de las doce* (Urano), el seu tercer títol al carrer i la seva tercera incursió en la novel·la juvenil, branca romàntica. Aquí no hi ha vampirs ni tampoc mags ni bruixes, però sí que hi ha un carrusel amb un poder que si no és màgic, s’hi assembla molt –el de fer-te oblidar les coses que t’han fet mal a la vida–, un avi, l’*abuelo* Dubois, que el fa girar i girar, i una néta, Aurora, que és

la protagonista de la història. ¿I qui és Aurora? Una personeta que potser ha abusat dels poders del carrusel i que, davant del dilema de què fer a la vida –ai, aquell estiu dels 18 anys–, es troba, diu Soler, que ha oblidat tantes coses que no sap ni què vol ni què li agrada: absolutament perduda. És clar que per trobar-se tindrà un ajudant dels bons: Teo, una mica més gran que ella i que torna inesperadament (i oportunament) a Valira després d’uns anys desaparegut a la ciutat. Tots dos hauran de fer front a un episodi del passat que semblava enterrat però que no ho era tant, perquè *Nosotros después de las doce* –de la nit, és clar, per l’hora màgica– és una història d’“autodescobriment i també de perdó”

¿Autobiogràfica, potser? Soler va escriure la primera novel·la, *Los días que nos separan*, quan tenia 19 anys, “i el que volia era parlar de les emocions d’una noia de 19 anys”. A la segona,



La lleidatana Laia Soler, amb un exemplar de la seva tercera novel·la, que presentarà al novembre al país.

Heima és hogar en islandés, “toco temes potser més durs, però penso que per ser versemblant un novel·lista ha de conèixer allò de què parla”. I com que ja comença a tenir una bibliografia al darrere, “resulta que en totes les novel·les, inclosa la quarta, que estic escrivint i que estarà destinada al lector adult, hi ha un tema recurrent: una noia que busca el seu lloc a la vida”.

Soler sembla que l’ha trobat, i el seu és el de novel·lista, feina que compagina amb la d’editora a Urano i amb el màster en edició que cursa actualment. Posats a buscar un parentiu a *Nosotros después de las doce*, “una història d’amor combinada amb un procés de creixement personal”, es resigna a Blue Jeans –però poc, molt poc– abans que al fenomen Moccia. ¿I per què

l’ha ambientat a Andorra? “Connec el país des de petita, hi vinc a esquiar, hi passo una setmana cada estiu, i les muntanyes, l’aïllament, encaixaven perfectament en la història. No n’he conservat els noms reals perquè hauria qüestionat la naturalitat amb què la màgia –molt subtil, res de varetes ni escombres voladores– s’integra al relat. Però Valira és Andorra.”